

ע"פ 4456/21 - מדינת ישראל נגד מוחמד אבו עבסה

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 4456/21

ע"פ 4785/21

לפני: כבוד המשנה לנשיאה נ' הנדל
כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופט י' אלרון

המערערת ב-ע"פ 4456/21
והמשיבה ב-ע"פ 4785/21

מדינת ישראל

נגד

המשיב ב-ע"פ 4456/21
והמערער ב-ע"פ 4785/21

מוחמד אבו עבסה

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי ירושלים ב-
ת"פ 37175-07-20 מיום 25.5.2021 שניתן על ידי
השופטת ח' מרים לומפ

תאריך הישיבה: ג' בשבט התשפ"ב (05.01.2022)

בשם המערערת ב-ע"פ 4456/21
והמשיבה ב-ע"פ 4785/21

עו"ד רוני זלושינסקי

בשם המשיב ב-ע"פ 4456/21
והמערער ב-ע"פ 4785/21

עו"ד ירון גיגי

מתורגמנית: גב' אימאן סאלם

פסק דין

1. לפנינו שני ערעורים על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטת ח' מרים לומפ) ב-ת"פ 37175-07-20, מיום 25.5.2021, בגדרו נגזר על מוחמד אבו עבסה (להלן: המשיב), עונש של 54 חודשי מאסר בפועל בצירוף ענישה נלווית, וזאת בגין עבירות ניסיון ייצור וסחר בנשק; החזקת נשק ותחמושת; קשירת קשר לביצוע פשע ועוון; סחר בנשק ותחמושת; והובלת נשק. מצד אחד, ערעור המדינה על קולת העונש (ע"פ 4456/21), ומנגד, ערעור המשיב על חומרתו (ע"פ 4785/21).
2. המשיב היה חלק מחבורת צעירים שהתגוררו באזור שועפאט וענאתא, אשר נהגה לסחור בכלי נשק, חלקי כלי נשק ותחמושת (להלן: החבורה). החבורה שכרה יחד דירה בשכונת "דאחיית אל סאלם" לצורך פגישות משותפות (להלן: הבסיס). כתב האישום המתוקן בשנית נגד המשיב מונה שישה אישומים. להלן תמציתם:
3. אישום ראשון- ביום 21.5.2020 פנה תושב ענאתא, עמאר בעראניורי (להלן: בעראני) טלפונית למשיב, וביקש לרכוש ממנו בית הדק לנשק מסוג M-16, מאחר שבית ההדק של הנשק אשר ברשותו נשבר. שיחה זו לוותה בהודעת "ווטסאפ" ובה תמונת בית ההדק. המשיב הציע לבעראני מספר אפשרויות לתיקון כלי הנשק, תוך שהוא מסוהה את נושא השיחה ב"מילות קוד" מעולם הרכב. לבסוף, הנשק נמסר לתיקון אצל אחר בשם מוחמד, תמורת 1,100 ש"ח. בגין זאת יוחסה למשיב עבירה של ניסיון ייצור וסחר בנשק, לפי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) בצירוף סעיף 25 לחוק.
4. אישום שני- מספר שבועות לאחר האירועים מושא האישום ראשון, המשיב הציע לבעראני לרכוש ממנו אקדח תמורת 30,000 ש"ח. בעראני ביקש לרכוש את האקדח ולמסור למשיב בשלב זה חצי מן הסכום המבוקש, אולם המשיב סירב לכך. המשיב סיפר לבעראני כי מכר את כל כלי הנשק שהיו ברשותו, ונותר בידיו רק נשק אחד, עבורו הוא דורש סכום של 37,000 ש"ח. בהמשך, הציע המשיב לבעראני לרכוש "קרטון" תחמושת לאקדח תמורת 1,000 ₪, ולמחרת, התקשר המשיב אל בעראני פעם נוספת על מנת להציע לו לרכוש ממנו נשק. המשיב אף שלח לבעראני תמונה באמצעות יישומון "ווטסאפ" של נשק מסוג M-16 והפציר בו לקנות אותו. בגין מעשים אלו, יוחסו למשיב עבירה של ניסיון סחר בנשק, לפי סעיף 144(ב2) לחוק בצירוף סעיף 25 לחוק; ועבירה של החזקת נשק, לפי סעיף 144(א) לחוק.
5. אישום שלישי- ביום 23.5.2020 המשיב נכח בסמוך לאירוע ירי באזור שועפאט, ובמהלכו השתטח על הרצפה ולא נפגע. המשיב סבר כי הירי בוצע על ידי נער ממשפחת עדוי ובעקבות זאת התקשר למספר רב של אנשים, ביניהם חלק מחברי החבורה, הבהיר שברצונו לגבות ממשפחה זו "מחיר", וביקש כי ימתינו לו סמוך לבסיס. המשיב אמר לאחד מחברי החבורה כי בכוננתו להביא את כלי הנשק שברשותו ו"לעבור בית בית ממשפחת עדוי". בגין מעשים אלו, יוחסו למשיב עבירות של החזקת נשק, לפי סעיף 144(א) לחוק; קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק; וקשירת קשר לביצוע עוון, לפי סעיף 499(א)(2) לחוק.

6. אישום רביעי- בחודש יוני 2020 או בסמוך לכך, המשיב מכר לגורם שזהותו אינה ידועה נשק ארוך, והחזיק ב-6 "אריזות" תחמושת אקדח. בגין זאת, יוחסו למשיב עבירה של החזקת תחמושת, לפי סעיף 144(א) סיפא לחוק; ועבירה של סחר בנשק לפי סעיף 144(ב) לחוק.

7. אישום חמישי - ביום 14.6.2020 פנה למשיב אדם בשם מוחמד עלווי (להלן: עלווי) - בן משפחה של אחד מחברי החבורה, וביקש לקבל ממנו אקדח שברשותו לצורך חתונה שעתידה להתקיים למחרת. המשיב פנה אל אחד מחברי החבורה -אברהיםפקיה (להלן: פקיה), וביקש ממנו למסור לעלווי את אקדחו על מנת שיעשה בו שימוש בחתונה. זמן קצר לאחר שיחה זו עלווי פנה למשיב ושאל האם ניתן לרכוש ממנו תחמושת. בהמשך לפניה זו, המשיב מכר 4 "חפיסות" תחמושת לעלווי, וכן מסר לו את האקדח שהתבקש על מנת שהוא יעשה בו שימוש בחתונה. בגין מעשים אלו, יוחסו למשיב עבירות של עסקה אחרת, לפי סעיף 144(ב) לחוק; וכן עבירה של סחר בתחמושת, לפי סעיף 144(ב) לחוק.

8. אישום שישי- ביום 17.6.2020 או בסמוך לכך, נוצר סכסוך בין משפחת ט' למשפחת אטרש, על רקע סברת משפחת ט' כי בן משפחת אטרש ביצע מעשים מגונים בבת משפחת ט'. על רקע חשש מנקמת משפחת ט', בני החבורה הצטיידו בנשק ותחמושת בבית משפחת אטרש. המשיב עמד בקשר טלפוני עם בני החבורה וסייע להם בהצטיידות בנשק, וכן הצטרף ליתר החבורה והחזיק עימם בנשקים שנאספו לצורך הסכסוך. בשל הבנות שהושגו בין נציגי משפחת אטרש לנציגי משפחת ט' באמצעות שייח', נמנע הצורך בשימוש בנשקים אלו. בגין מעשיו, יוחסו למשיב עבירות של החזקת תחמושת, לפי סעיף 144(א) סיפא לחוק; הובלת נשק, לפי סעיף 144(ב) לחוק; וכן החזקת נשק, לפי סעיף 144(א) לחוק.

גזר דינו של בית המשפט המחוזי

9. המשיב הודה, במסגרת הסדר טיעון, בעובדות כתב האישום המתוקן בשנית והורשע בעבירות שיוחסו לו. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש, וכל צד נותר "חופשי" בטיעונו. המדינה טענה מצדה כי יש לקבוע מתחם עונש אחד לכלל האישומים-בין 9 ל-17 שנות מאסר, לצד ענישה נלווית, וכי בתוך מתחם זה יש למקם את עונשו של המשיב בחלקו התחתון, אך לא בתחתיתו. מנגד, סנגורו של המשיב טען כי יש להסתפק בימי מעצרו, ולהימנע מהטלת קנס עליו.

10. בית המשפט המחוזי סקר את הערכים החברתיים שנפגעו בשל מעשיו של המשיב, וכן עמד על המשקל המשמעותי שיש להעניק לאינטרס הציבורי, נוכח הצורך בהרתעת עבריינים מעבירות דומות. עוד ציין את מגמת ההחמרה בענישה בגין עבירות נשק על מנת לסייע בביעור תופעת נשיאת והחזקת נשקים בלתי חוקיים. אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה -בית המשפט המחוזי עמד על חלקו הדומיננטי של המשיב באישומים 3 ו-6; על כך שמדובר בעבירות אשר קדם להן תכנון מוקדם; וכן ציין את הנזק הפוטנציאלי הרב הטמון במכירת כלי נשק.

לצד זאת, בית המשפט סבר "שבסופו של יום לא נגרם נזק ממשי בגין העבירות" בהן הורשע המשיב. עוד התחשב בכך שהמשיב לא עשה שימוש בפועל בנשקים; בזאת שבאישום 2 הנשק לא נמכר לבסוף; וכן בכך שבחלק מהאישומים המשיב כלל לא הרוויח מעסקאות הנשק. מטעמים אלו, קבע בית המשפט מתחם עונש הולם הנע בין 4 ל-9 שנות מאסר, לצד רכיבי ענישה נלווים, וכן כי אין שיקולים המצדיקים סטייה מן המתחם, לקולה או לחומרה.

עמוד 3

ביחס למיקום עונשו של המשיב בגדרי המתחם, בית המשפט המחוזי התחשב בהיותו של המשיב נשוי ואב לחמישה ילדים קטינים, כי עוברלמעצרו ניהל "אורח חיים נורמטיבי", עבד לפרנסתו וניהל מעדניה; נטל אחריות למעשיו והביע חרטה, ובכך חסך זמן שיפוטי משמעותי.

בנוסף, בית המשפט המחוזי שקל את תלות משפחת המשיב בו וכן את מצבה הפיזי והכלכלי הרע; תקופת המעצר בת 11 החודשים בה שהה; והיותו של המשיב נעדר עבר פלילי. מנגד, חזר בית המשפט המחוזי על שיקולי הרתעת הרבים, וכן נתן דעתו לעונשים שנגזרו על מעורבים אחרים בפרשיה, וסבר כי אין לגזור גזירה שווה מעניינם לעניינו של המשיב מאחרשמדובר במקרים של הרשעות בעבירות קלות יותר.

בסיכומו של דבר, באיזון בין השיקולים השונים, בית המשפט המחוזי גזר על המשיב עונשים כדלקמן: 54 חודשי מאסר בפועל; 12 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור עבירות נשק מסוג "פשע" למשך 3 שנים; 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור עבירות נשק מסוג "עוון", למשך 3 שנים; וכן קנס בסך 3,000 ש"ח.

תמצית טענות הצדדים

11. המדינה ערערה על קולת עונשו של המשיב. לשיטתה, עונשו אינו מגלם כנדרש את חומרת העבירות שביצע ושיקולי הרתעה והלימה, ואף אינו עולה בקנה אחד עם מדיניות ההחמרה בענישה בה נוקט בית המשפט בגין עבירות נשק, בפרט בשים לב להיותו של המשיב הדומיננטית והמשפיעה במערך הסחר בנשק שניהלה החבורה.

המדינה ביקשה לעמוד על שכיחותם של אירועי הירי במגזר הערבי ועל תפקידו של בית המשפט במאמצים למיגור תופעה זו. כן הודגש, כי בית המשפט המחוזי שגה בקביעתו שלא נגרם נזק ממשי בגין מעשי המשיב, מאחר שהוא היה אחראי בין היתר למסירת נשק מסוג M-16 שהוחזק באופן בלתי חוקי לתיקון; מכר כלי נשק ארוך לאדם שזהותו בלתי ידועה; ומכר תחמושת והעביר לאדם אחר אקדח על מנת שיעשה בהם שימוש בחתונה. לשיטת המשיבה, האירועים מושא אישומים 3 ו-6 לא נמנעו "מרצונו הטוב של המשיב" וכי הוא מצידו עשה "כמיטב יכולתו" להביא לפגיעה משמעותית בחיי אדם.

12. מנגד, המשיב סבור כי בהינתן נסיבות המקרה ומאחר שהוא נעדר עבר פלילי, העונש שנגזר עליו "מופרז לחומרה" ומהווה החמרה "קיצונית במיוחד". עוד טען, כי הוא לא עשה כל שימוש בנשק ואינו "הדמות העיקרית" כפי שנטען; שהעונש שנגזר אינו הולם את עיקרון האחידות בענישה אל מול עונשים שנגזרו על אחרים בפרשיה זו; כי העונש חורג וסוטה במידה ניכרת ממדיניות הענישה הנהוגה; ולשיטתונוכח היה להסתפק בהטלת עונש מאסר לתקופה קצרה.

דין והכרעה

13. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין ערעור המדינה להתקבל, ודין ערעור המשיב להידחות, וכך אציע לחברי וחברתי לעשות.

14. כלל ידוע הוא שאין זו מדרכה של ערכאת הערעור למצות את הדין, ובית המשפט ייטה שלא להתערב בעונש שהושת על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים שבהם ניכרת חריגה קיצונית ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, או כאשר נפלה על פני הדברים טעות מהותית ובולטת בגזר הדין (ע"פ 4497/18 מדינת ישראל נ' דרי, פסקה 15 (19.08.2018); ע"פ 6197/20 מדינת ישראל נ' גולאני, פסקה 14 (28.11.2021); ע"פ 105/17 זיתוני נ' מדינת ישראל, פסקה 2 לחוות דעתי (26.12.2017)).

עם זאת, אני סבור כי המקרה דנן נופל לגדרי אותם מקרים חריגים המצדיקים התערבות, שכן העונש שנגזר על המשיב סוטה לקולה באופן קיצוני ואינו מבטא באופן הולם את חומרת מעשיו.

15. רבות דובר ונכתב על השימוש הנרחב שנעשה בחברה בישראל בכלל ובמגזר הערבי בפרט, בנשק בלתי חוקי. חדשות לבקרים אנו עדים לתוצאותיהם ההרסניות בדמות נזקים בגוף ובנפש לאזרחים תמימים, ופגיעה ממשית בביטחונם האישי וברווחתם. לא פעם עמד בית משפט זה על הצורך בענישה מרתיעה ומחמירה על מנת למגר תופעה זו, וכפי שקבעתי במקרה אחר:

"השימוש בנשק חם ככלי ליישוב סכסוכים הפך לרעה חולה, וכמעשה של יום ביומו גובה חיי אדם ולעיתים אף את חייהם של חפים מפשע אשר כל חטאם היה כי התהלכו באותה עת ברחובה של עיר. בשנים האחרונות אף חלה עליה מתמדת במספר אירועי הירי המדווחים למשטרה (ראו למשל: דו"ח מבקר המדינה התמודדות משטרת ישראל עם החזקת אמצעי לחימה לא חוקיים ואירועי ירי ביישובי החברה הערבית וביישובים מעורבים 28 (2018)). על רקע המציאות אותה אנו חווים למרבה הצער מדי יום, אנו עדים לקריאה ציבורית נרגשת להגברת האכיפה כלפי עבירות נשק – ולהחמרה במדיניות הענישה הנוהגת.

[...]

בהתאם לכך ולנוכח ריבוי מקרי הירי, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה כלפי ביצוע עבירות החזקת נשק שלא כדין, ועל אחת כמה וכמה שימוש בנשק חם ופציעתם של קורבנות שונים עקב כך. הצורך במדיניות ענישה מחמירה נחוץ במיוחד כאשר השימוש בנשק גורר פגיעה בגוף ובנפש, וכאשר מבצעי העבירות אינם מוסרים את כלי הנשק לידי רשויות החוק – ובכך מוסיפים לפגוע בביטחון הציבור וקיים חשש תמידי לשימוש עברייני חוזר בנשק זה, כמו גם להגעתו של נשק זה לגורמים עוינים ובכללם גורמי טרור. נמצא אפוא כי בנסיבות דהיום, ראוי ונכון להחמיר את מדיניות הענישה הנוהגת, זאת בין היתר על מנת להרתיע עבריינים פוטנציאליים משימוש בו כאמצעי ליישוב סכסוכים" (ע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח, פסקאות 16-17 (5.11.2019)); ראו גם: ע"פ 5993/21 אבו סאלח נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (29.11.2021); ע"פ 3793/20 מוריחי נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (23.11.2020); רע"פ 7344/18 מגיד נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (21.10.2018)).

בהתאם לזאת, וכחלק מתפקידו של בית המשפט בביעורן של תופעות קשות אלו, קיימת חשיבות של ממש להטלת ענישה הולמת ומרתיעה על כל חוליות השרשרת העבריינית – החל מיצרני או מבריחי הנשק הבלתי חוקי, דרך הסוחרים בו, ועד לאלו הנוטלים אותו לידם ועושים בו שימוש בלתי חוקי.

אף המחוקק נתן דעתו לצורך בהחמרה בענישה לאלו המורשעים בעבירות נשק, וזאת במסגרת קביעתו

עמוד 5

מהעת האחרונה, אשר אינה חלה מטבע הדברים על ענייננו, בתיקון מס' 140 לחוק (חוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ב-2021, ס"ח 2938). בהוראת שעה זו, המחוקק ראה לעגן באופן חריג עונשים מזעריים, בקביעתו כי העונש שיוטל על אדם שהורשע בעבירות מסוימות הנוגעות להחזקת, הובלת או רכישת נשק שלא כדין: "לא יפחת עונשו מרבע העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה, אלא אם כן החליט בית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו; ..." (ההדגשה הוספה -י' א').

על נחיצותה של אותה הוראת שעה והטעמים שבבסיסה ניתן ללמוד מדברי ההסבר לה:

"בסעיף 144(א) רישה לחוק העונשין, התשל"ז-1977 נקבע ... ואולם, למרות העונש הכבד הקבוע בצידה של עבירה זו והחמרת הענישה על ידי בתי המשפט בשלוש השנים האחרונות, עלה מספר עבירות החזקת הנשק שלא כדין ומספר העבירות הקשורות לעבירה זו. ... בהתאם לכך, נרשמה עלייה במספר תיקי האלימות שבהם היה שימוש בנשק, ומספר הקורבנות בנפש, בפרט בחברה הערבית, גדל אף הוא. נוסף על הנזק הישיר של עבירות נשק, השימוש הנרחב בנשק ובאמצעי לחימה בלתי חוקיים והימצאותם בחברה האזרחית פוגעים בתחושת הביטחון של הציבור ותורמים לעליית הביקוש לנשק בלתי חוקי."

אנו רואים: חומרתה של תופעת ההחזקה והשימוש בנשק בלתי חוקי הובילה גם את המחוקק לפעול בצעד נוסף המכוון להחמרת הענישה, וזאת בצירוף למדיניות המחמירה שננקטה ממילא על ידי בתי המשפט בערכאות השונות.

16. יודגש כי תיקון חוק זה אינו חל בענייננו, ואולם בנסיבות העניין אני סבור אפוא כי יש לקבל את ערעור המדינה מאחר שבית המשפט המחוזי לא יישם כנדרש את מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות בהן הורשע המשיב, על מגמת ההחמרה שנסקרה לעיל ובאה לידי ביטוי בשורת פסקי דין של בית משפט זה.

כתב האישום המתוקן בשנית מגולל מסכת אירועים חמורה במסגרתה המשיב פעל באופן אקטיבי בניסיון למכירת נשק ומכירת נשק ותחמושת לגורמים שונים. גם כאשר נאמר לו כי נשק מסוים נדרש לשם שימוש באירוע המוני - חתונה, הדבר לא הרתיעו ממסירתו למבקש זאת, והוא אף הוסיף ומכר לאותו אדם 4 חפיסות תחמושת.

במקרה אחר, כמפורט באישום השישי (שזכה לכינוי "אישום המלחמה"), המשיב סייע להצטיידות בנשק ותחמושת לקראת לחימה עם משפחה "יריבה" - לצורך "מלחמה" שעתידה להתרחש במחנה הפליטים שועאפט" (כמפורט בסעיף 6 לאישום השישי). זאת, משל מדובר ב"מערב פרוע" של ממש בו כָּל דְּאֵלִים גָּבַר.

נוסף על כן, האופן בו לאחר אירוע הירי מושא האישום השלישי פנה המשיב לארגון חברתו כדי "לגבות מחיר" ממשפחת עדוי ו-"לעבור בית בית ממשפחת עדוי", כמו גם המתואר ב"אישום המלחמה" - מלמדים לא רק על ביצוע סחר-מכר בנשקים המוחזקים באופן לא חוקי לשם הפקת רווח כלכלי, אלא גם על נכונות להפעילם לצורך "יישוב סכסוכים". אף אם לבסוף לא נעשה שימוש בנשקים, הרי שהתנהלות בריונית כזו, של אלו הנוטלים לידיהם כלי נשק המוחזקים באופן בלתי חוקי על מנת להטיל מורא על "יריביהם" או לצרכי נקיטת "פעולת תגמול" נגדם - מחייבת

17. יובהר, כי איני מקבל את טענת המשיב, אשר בית המשפט המחוזי ראה לאמץ, כי "לא נגרם נזק ממשי" בשל מעשיו, או כי "פוטנציאל הנזק לא התממש". כלל הנשקים המתוארים באישומים השונים לא הוסגרו לידי המשטרה עד לעת הזו, ומטבע הדברים הם עלולים לשמש לפעילות עבריינית המסכנת את שלום וביטחון הציבור, ואף לשרת גורמים עוינים לפעילות על רקע ביטחוני. בהיבט זה, כשלעצמו, חומרה יתירה (ע"פ 6068/21 מדינת ישראל נ' פקיה, פסקה 14 (19.12.2021)).

אכן, המשיב לא הורשע בשימוש בנשק כלפי מאן דהוא, אולם מכאן אין מקום להסיק כי לא נגרם נזק, וודאי שאין להסיק זאת באופן המצדיק הקלה בעונשו של המשיב. עצם החזקת נשק שלא כדין מהווה איום על שלום הציבור ועל הסדר הציבורי, וכבר נפסק כי החזקת נשק מהווה תשתית, "גורם בלתי איין", למגוון רחב של עבירות (ע"פ 7473/20 מדינת ישראל נ' מחאמיד, פסקה 24 (29.6.2021)). קל וחומר שכך, משהמשיב לא הסתפק בהחזקת נשק, אלא הורשע גם בעבירות של סחר בנשק ובתחמושת.

18. כמו כן, איני רואה לקבל את טיעונו של המשיב כי נסיבותיו האישיות מצדיקות הקלה בעונשו – כפי שנקבע לא אחת, בבואו של בית המשפט לדון בגזירת עונשם של אלו אשר הורשעו בביצוע עבירות נשק, על בית המשפט להעניק משקל עודף לאינטרס הציבורי בדבר הצורך להרתיע מפני ביצוע עבירות נשק על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם (ע"פ 6469/19 אבו דקה נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (27.11.2019)).

אכן, יש להצר על כך שמשפחת המשיב – אשתו וחמשת ילדיו הקטינים, חווה קשיים של ממש עקב מאסרו. יש לכך משקל בעת גזירת עונשו, אולם אין להקנות לכך משקל רב, ודאי שלא ביחס ליתר השיקולים כבדי המשקל העומדים לחובתו ומחייבים ענישה מחמירה.

19. אף את טענות המשיב במישור עקרון אחידות הענישה איני מוצא לקבל. עונשו של בעראניהוחמר בפסק דינו של בית משפט זה ל-36 חודשי מאסר בפועל (ע"פ 4207/21; ע"פ 4458/21); וכך גם הוחמר עונשו של פקיה, לריצוי 25 חודשי מאסר בפועל (ע"פ 6068/21). עיון ביתר גזרי הדין של בני החבורה אשר נמסרו לעיונו, מעלה כי בהינתן ההבדלים באישומים השונים ובנסיבותיהן השונות של כל אחד מהם – נוכח ריבוי האישומים נגד המשיב וטיבם, לא רק שלא נפל פגם בעונש שנגזר על המשיב על ידי בית המשפט המחוזי, אלא שיש להחמירו כאמור.

בהקשר זה, איני רואה צורך לקבוע מסמרות ביחס לטענת המדינה בדבר תפקידו ה"דומיננטי" של המשיב בחבורה. כתב האישום, על שלל אישומיו, מדבר בעד עצמו ומלמד על תפקידו וחלקו של המשיב בכל אחד מן האירועים הנכללים בו. די בכך כדי לקבל את ערעור המדינה.

20. בסיכומו של דבר, גם בהינתן הכלל לפיו ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין עם הנאשם שנמצא חייב בדינו כאשר היא מחליטה לקבל את ערעור המדינה על קולת העונש, נסיבות עניינו מחייבות החמרה משמעותית בעונשו של המשיב.

אשר על כן, אציע לחבריי לקבלאת ערעור המדינה, לדחותאת ערעור המשיב, ולהחמיר בעונשו של המשיב באופן שתחת 54 חודשי מאסר בפועל, יהא עונשו 72 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו. יתר רכיבי גזר הדין קמא, יותרו בעינם.

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה נ' הנדל:

אני מסכים.

המשנה לנשיאה

השופטת ע' ברון:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' אלרון.

ניתן היום, כ"א בשבט התשפ"ב (23.1.2022).

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

המשנה לנשיאה
